

Arrest

nr. 230 513 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 26 april 2016 België is binnengekomen, diende op 29 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters zoon, E.Y.Sa., werd op 11 mei 2017 geboren in België. Verzoeksters dochter, E.Y.Se., werd op 20 augustus 2018 geboren in België.

1.2. Op 29 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal motiveerde deze beslissing als volgt:

“Het CGVS stelt vast dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling door een ‘gegronde vrees voor vervolging’ onder de Conventie van Genève of het statuut van subsidiair beschermde door een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, (gehoorverslag, p1-2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu heeft het CGVS de objectieve informatie dat u over een Keniaans paspoort beschikt. Deze informatie blijkt uit een vingerafdrukken-hit in de AFIS VIS-BUZAE databank, de gegevens van uw aanvraag in de VIS-databank op basis van deze vingerafdrukken en het antwoord van de Nederlandse ambassade in Nairobi. (zie kopie administratief dossier) Op 4 augustus 2014 vroeg u een visum aan (...) via de Nederlandse ambassade in Nairobi om te reizen naar Estland. U staat in Kenia gekend als H.D.A., ° 1 januari 1989 te Mandera (Kenia). Er staat verder vermeld dat u om toeristische redenen wilde reizen en dat u medewerker bent van de organisatie "Solution for Peace and Justice Association" te Nairobi. Tevens staat er dat u beschikt over de Keniaanse nationaliteit en over een paspoort beschikt aldaar (A(...)), dat geldig is tot 11 maart 2023 en aangevraagd werd op 11 maart 2013, het paspoort werd uitgeschreven door de Passport Control van Nairobi. (zie visumdossier in administratief dossier)

Door deze informatie blijkt niet alleen dat uw identiteitsgegevens (nationaliteit, naam, geboortedatum), zoals geregistreerd bij hogervermelde aanvraag voor een visum, afwijken van deze die u in het kader van uw asielaanvraag opgaf, maar ook dat u niet bent wie u beweert tijdens uw asielaanvraag in België, namelijk een huisvrouw uit Harardheere (Somalië).

Op de zetel van het CGVS kreeg u uitgebreid de kans om een uitleg te verschaffen over deze informatie. Toch kon u uw Somalische nationaliteit niet geloofwaardig maken door uw verklaringen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat u aanvankelijk doelbewust informatie omtrent een visumaanvraag met een Keniaans paspoort achterhoudt tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Er dient te worden benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Dat u dit niet deed wijst in de richting van frauduleuze intenties aangaande uw asielaanvraag.

Verder werd u gevraagd of u ooit een andere geboortedatum gebruikte dan 1 januari 1990. U verwees enkel naar het paspoort waarmee u naar België kwam. Hierop stond volgens uw verklaringen de naam F.S.H. en een geboortedatum in mei 1992. U wist niet welke nationaliteit het paspoort had. Opvallend is dat u expliciet verklaarde dat er geen andere geboortedatum [is] waarvan [u] deed alsof het de [uwe] was. (gehoorverslag, p3)

Nochtans deed u een visumaanvraag met een geboortedatum die verschilde van uw eigen geboortedatum en met die van het paspoort waarmee u verklaarde naar België te zijn gereisd.

Het paspoort waarvoor u een visumaanvraag deed en waarvoor u uw vingerafdrukken gaf had immers de geboortedatum 1 januari 1989. Op de vraag of u ooit een andere nationaliteit had dan de Somalische, verklaarde u van niet. U verwees hierbij naar uw vluchtelingenkaart uit Kenia.(gehoorverslag, p3) Er werd u verder gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte. U verwees enkel naar het paspoort op naam van F.S.H.(gehoorverslag, p4) Er werd nogmaals geverifieerd of u geen documenten met een andere naam gebruikte. U antwoordde van niet.(gehoorverslag, p4) Pas wanneer er u werd gevraagd of u ooit vingerafdrukken buiten voor uw vluchtelingenkaart gebruikte, verwees u naar vingerafdrukken die u gaf in het kader van een visumaanvraag in een Keniaans paspoort.(gehoorverslag, p6) Vanaf dan gaf u stapsgewijs informatie vrij over de visumaanvraag. Hierover stelde u dat u uw vingerafdrukken gaf voor de visumaanvraag van uw werkgeefster in Nairobi.

Dit is niet verenigbaar met de vaststelling dat u verklaarde op de DVZ dat u nooit een visumaanvraag deed en dat u niet begreep hoe de match er kwam. Toen de dossierbehandelaar op het CGVS opmerkte dat u tijdens uw interview op de DVZ verklaarde dat u nooit uw vingerafdrukken had gegeven, verklaarde u dat het u toen niet op die manier werd gevraagd. U verklaarde dat u op de DVZ werd gevraagd of u een ander paspoort gebruikte dan die waarmee u naar België reisde. U verklaarde dat u de vraag op de DVZ niet goed had begrepen en dat u niet zo gedetailleerd werd bevraagd.(gehoorverslag, p8) Later verklaarde u zelfs dat u niet werd gevraagd over een vingerafdruk en de visa. U verklaarde dat de dossierbehandelaar op DVZ vroeg of u ooit een visum gebruikte anders dan de uwe. U verklaarde dat u de vraag en de tolk op de DVZ niet begreep.(gehoorverslag, p8)

Nochtans werd u reeds op DVZ geconfronteerd met de informatie dat uw vingerafdrukken waren teruggevonden in kader van een visumaanvraag. U verklaarde op de DVZ dat u nooit een visumaanvraag had gedaan. U wist niet hoe de match voor een visumaanvraag er kwam.(Verklaring DVZ, p4, vraag 13) Deze verklaring laat duidelijk blijken dat u de Belgische asielautoriteiten wou misleiden. Er werd u gevraagd waarom u dit niet rechtzette aan het begin van het gehoor op het CGVS toen u naar fouten werd gevraagd. U verklaarde dat u niet wist welke verklaringen van de DVZ werden geregistreerd en dat uw advocaat u niets had verteld over deze informatie. Nochtans verwees u spontaan aan het begin van het gehoor op het CGVS naar uw verklaringen op de DVZ. U corrigeerde de maand waarin de problemen waarvoor u vluchtte begonnen.(gehoorverslag, p2) Er werd u even later weer de gelegenheid gegeven om fout geregistreeerde informatie bij de DVZ recht te zetten. U verwees naar de naam van de wijk waarin u woonde. Er werd u gevraagd of u andere fout geregistreeerde informatie wou rechtzetten. U antwoordde van niet. Daarna werd er gevraagd of u alle hoofdredenen heeft kunnen aanhalen met betrekking tot uw vertrek uit Somalië. U verklaarde dat u geen ander probleem had dan het probleem met Al-Shabaab.(gehoorverslag, p3) Het is zeer onaannemelijk dat u wel op de hoogte zou zijn over hoe de wijksnaam en uw vertrekdatum werden geregistreerd enkele vragen verder, op dezelfde pagina, maar dat u niet zou weten wat er werd geregistreerd in verband met de visumaanvraag.(Verklaring DVZ, p4, vraag 10)

Ook binnen uw verklaringen op het CGVS zelf, legde u onaannemelijke verklaringen af met betrekking tot de visumaanvraag, waardoor het niet geloofwaardig is dat u uw vingerafdrukken gaf voor een visumaanvraag die niet voor uzelf bedoeld was, noch is het geloofwaardig dat het Keniaanse paspoort niet de uwe zou zijn. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u uw vingerafdrukken gaf voor een visumaanvraag voor uw werkgeefster in Nairobi, S.A.(gehoorverslag, p6 en 7) U werkte toen sinds drie maanden voor haar.(gehoorverslag, p7) Ze was uitgenodigd voor een seminarie in een ander land. Ze wou niet haar eigen vingerafdrukken geven, omdat de aanvraag dan geweigerd zou kunnen worden. Bovendien, wou ze daarna verder reizen.(gehoorverslag, p7) U wist niet voor welk Europees land de visumaanvraag was. U dacht dat het paspoort waarvoor u de visumaanvraag deed een Keniaans paspoort was.(gehoorverslag, p8) U verklaarde dat uw werkgeefster de Somalische nationaliteit had. U kon niet verklaren hoe uw werkgeefster aan dit paspoort kwam.(gehoorverslag, p8) U wist niet voor welke organisatie uw werkgeefster uitgenodigd was.(gehoorverslag, p8) U verklaarde dat u niet kon weigeren, gezien uw kwetsbare positie als werkneemster.(gehoorverslag, p8) De aanvraag werd geweigerd doordat er u vragen werden gesteld in het Engels die u niet kon beantwoorden doordat u geen Engels spreekt. Dit wordt bevestigd door het visumdossier dat bezorgd werd aan het CGVS.(zie administratief dossier) Na uw vertrek uit Nairobi probeerde de zus van uw werkgeefster, H., nogmaals de visumaanvraag voor haar zus te regelen.

U verklaarde dat een pasfoto van uzelf op het paspoort van uw werkgeefster werd gekleefd. U vergat echter dat er naast de gewone foto nog een afdruk van de pasfoto op het paspoort is bevestigd. Dit is een echtheidskenmerk van een geldig paspoort. Bovendien staat uw familienaam, D.A., op het paspoort vermeld. U kende de volledige naam van uw werkgeefster, voor wie het visum bedoeld was, niet.(gehoorverslag, p7)

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u een visumaanvraag deed voor een paspoort dat logischerwijs op haar naam zou moeten staan, terwijl duidelijk uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de visumaanvraag gebeurde op naam van D.A. met voornaam H. voor een paspoort op deze zelfde naam.

Bovendien verklaarde u dat u wist dat het paspoort op naam van H., de naam van de zus van uw werkgeefster, was. U verklaarde dat u zich de familienaam niet herinnerde. (gehoorverslag, p8) Het is zeer onaannemelijk dat u, met naam D.A., voornaam L., een visum zou aanvragen op naam van D.A., H., terwijl u niets met dit paspoort te maken zou hebben, sterker nog dat u deze familienaam niet zou onthouden. U verklaarde zelf dat uw vaders naam D.A.M. is (gehoorverslag, p4) én u verklaarde gedurende uw hele asielprocedure in België dat u D.A. L. heette. (zie administratief dossier) Bovendien legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de reden waarom uw werkgeefster het visum nodig had. U verklaarde eerst dat ze werkte voor een organisatie en dat ze in dit kader naar een seminarie in het buitenland moest. Later verklaarde u dat u niet wist of ze naar de seminarie ging, maar dat ze alleszins verder wou reizen. (gehoorverslag, p7) Uit het visumdossier blijkt dat het visum aangevraagd werd om toeristische redenen (zie vraag 21 van visumaanvraag dd 4 augustus 2014 en een begeleidende brief van Solution for Peace and Justice Association in het visumdossier: zie administratief dossier). U wist niet of uw werkgeefster al eerder een visumaanvraag had ingediend. (gehoorverslag, p7)

Deze opeenvolgende verklaringen, die onvolledig en tegenstrijdig zijn, vormen geenszins een uitleg voor het hebben van een Keniaans paspoort met uw familienaam en uw pasfoto waarvoor een visum werd aangevraagd met uw vingerafdrukken. Dit is enerzijds volledig strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt maar het toont anderzijds ook aan dat u niet wil meewerken, hoewel u uitdrukkelijk op uw medewerkingsplicht gewezen werd (CGVS p.1-2) én u er op gewezen werd dat u een zicht moet geven op uw werkelijk verblijf (CGVS p.2). U distantieert zich door middel van uw verklaringen volledig van de objectieve informatie inzake uw nationaliteit waarover het CGVS beschikt.

Ten tweede is het onaannemelijk dat u in 2014 vanuit Nairobi naar Harardheere zou zijn gegaan, de stad waar u beweerde te zijn geboren en waar u tijdens uw jeugd zou hebben gewoond met uw familie voor u naar Kenia vertrok. Hieromtrent dient eerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw woonplaatsen die u aflegde op het CGVS niet overeenkomen met de verklaringen die u aflegde op de DVZ. Bij de DVZ verklaarde dat u Harardheere verliet toen u vijftien jaar was en u daarna gedurende twee jaar in Mogadishu, wijk Madina, woonde. Van hieruit vertrok u naar Kenia, in het vluchtelingenkamp Kakuma, waar u verbleef tot juni 2014. (Verklaring DVZ, p4, vraag 10) Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u in 2009 van Harardheere naar Hagardheere (in Kenia) ging. Op dat moment zou u logischerwijze 19 jaar oud zijn geweest en dus niet 15 jaar zoals u op de DVZ verklaarde. Na een jaar verhuisde u naar Kakuma (Kenia). Daar bleef u drie jaar, om dan naar Nairobi te gaan. (gehoorverslag, p5) Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS opmerkte dat u op de DVZ verklaarde dat u van Harardheere terugging naar Mogadishu verklaarde u dat u niet bent teruggekeerd naar Mogadishu. (gehoorverslag, p9) Verder is het opmerkelijk dat u op de DVZ nergens aanhaalde dat u in Nairobi verbleef en daar negen maanden werkte. U had geen uitleg voor deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS. Nochtans werd u ruimschoots de kans gegeven om verkeerd geregistreerde informatie op de DVZ recht te zetten aan het begin van het gehoor. (zie ook hierboven)

Verder verklaarde u niet eerder te zijn "teruggekeerd" naar Harardheere omdat u niet genoeg geld had om terug te keren naar Somalië. (gehoorverslag, p5 en p10) Dit was ook wat u zou hebben gezegd aan uw moeder toen zij u vroeg om terug te keren naar Harardheere. U verklaarde dat u geen vliegtuig kon nemen omdat u geen geldige documenten had, noch via de weg kon reizen door militairen op de weg die u zouden afpersen. (gehoorverslag, p5) Om geld te kunnen sparen voor uw "terugreis" begon u te werken in Nairobi. U ging terug naar Harardheere in maart 2014. (gehoorverslag, p5) Dit komt echter niet overeen met uw visumaanvraag die in augustus 2014 werd gedaan te Kenia. (zie visumaanvraag in administratief dossier) Opmerkelijk is dat u uiteindelijk na negen maanden te hebben gewerkt terugkeerde met een "go home"-programma. U verklaarde dat u voor u terugkeer hebt betaald. (gehoorverslag, p10). Nochtans beschikt het CGVS over de informatie dat Somalische vluchtelingen gratis worden teruggebracht en dat de terugkeerders zelfs geld ontvangen. (zie administratief dossier) Gezien u zelf verklaarde met een dergelijk programma terug te zijn gekeerd, is het onaannemelijk dat u hiervoor zou hebben betaald. Hierdoor had u ook geen reden om gedurende een langere periode in Kenia te blijven om geld te sparen en had u eerder naar uw familie kunnen gaan. Bovendien verklaarde u op de DVZ dat u in 2014 gerepatriëerd werd wegens zwartwerk, (Vragenlijst DVZ, p9) terwijl u tijdens uw gehoor verklaarde dat u terugkeerde omdat u genoeg geld had gespaard en u bij uw familie wou zijn. Deze inconsistente verklaringen tasten in eerste instantie de geloofwaardigheid van uw (terug)reis naar Harardheere aan.

U deed bovendien tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de macht van Al-Shabaab over Harardheere op het moment dat u terugkeerde. U verklaarde eerst dat "enkel deze mannen" aan de macht waren op het moment dat u terugkeerde. (gehoorverslag, p11) U wist dat Al-Shabaab aan de macht kwam in de zesde maand van 2010. (gehoorverslag, p11)

Wanneer de dossierbehandelaar u vroeg waarom u zou terugkeren naar een plaats waar Al-Shabaab aan de macht is, antwoordde u plots dat ze niet aan de macht waren toen u terugging. (gehoorverslag, p11) U verklaarde dat bij terugkeer naar Harardheere, de stad geen positieve veranderingen had ondergaan. (gehoorverslag, p11)

U vertelde dat uw moeder een gsm had waarmee ze u contacteerde, o.a. toen uw grootmoeder overleed.(gehoorverslag, p11-12) Wanneer de dossierbehandelaar opmerkte dat u had kunnen weten over de situatie in uw stad onder Al-Shabaab, zei u dat Al-Shabaab telefoongesprekken afluistert, waardoor niemand informatie kan geven over de situatie in de stad.(gehoorverslag, p12) Toch verklaarde u dat u wist dat Al-Shabaab aan de macht was.(gehoorverslag, p12) U verklaarde dat u geen informatie had over het heersen van Al-Shabaab.(gehoorverslag, p12) Wanneer de dossierbehandelaar dan opmerkte dat u op zijn minst kan verwacht worden dat u zich kon inbeelden dat de situatie moeilijk was in uw stad aangezien u wist dat mensen niet konden spreken over Al-Shabaab, verklaarde u dat het "gekend is dat ze veel problemen geven" en "mensen onderdrukken". U wist maar al te goed at er "niemand [was] zoals die mannen". (gehoorverslag, p12) Uiteindelijk speelt u het dan maar op het feit dat er voor u "geen betere plaats was dan waar u familie [is]".(gehoorverslag, p12) Op de vraag waarom u dan niet eerder terugkeerde naar uw familie, verklaarde u dat u bij uw grootmoeder moest blijven om voor haar te zorgen. U vergat echter dat uw grootmoeder al drie jaar overleden was voor u uiteindelijk zou vertrokken zijn uit Nairobi. U repte geen woord meer over de noodzaak aan geld om terug te keren.(gehoorverslag, p12) Deze tegenstrijdige verklaringen over de macht van Al-Shabaab desondanks dat u contact zou hebben gehad met uw familie terwijl ze in Harardheere waren, maakt zelfs enige connectie tussen u en de stad Harardheere verder ongeloofwaardig.

Tenslotte, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering te behoren tot een minderheidsclan, wat uw algemene geloofwaardigheid verder aantast. Zo werd u gevraagd wat uw clan is. U antwoordde: "Ik ben Boon."(gehoorverslag, p13) Er werd u gevraagd of er een andere naam voor uw clan is. Toen verklaarde u plots dat Boon een scheldwoord is en dat het geen naam is die ze zelf gebruiken. U verwees naar een andere naam die wordt gebruikt: Gaboye. U verklaarde van hen Haarrun Muuse te zijn. Er werd u gevraagd waarom u naar zichzelf verwees met een scheldwoord. U verklaarde dat sinds u in België bent, niemand discrimineert omwille van clan dat u zich vrij voelt om te zeggen wie u bent. U beweerde zelfs dat het een gewoon ding is om Boon en Midgan te worden genoemd tussen Somali's. Verder vertelde u dat jullie in heel Zuid-Somalië zo genoemd worden en dat u het niet als een probleem ziet om die benaming te gebruiken. Er werd u vervolgens gevraagd of Gaboye een scheldwoord is. U vergelijkt de naam Gaboye met de naam Hawiye, waarbij vele subclans zich verzamelen onder eenzelfde clan. Boon is volgens de beschikbare informatie inderdaad een pejoratieve benaming die meerderheidsclans gebruiken om minderheidsgroepen in het algemeen mee aan te duiden.(zie administratief dossier) Het is allerminst aannemelijk dat iemand die tot een minderheidsclan behoort naar zijn eigen groep zou verwijzen met een pejoratief woord als Boon, zeker gezien het belang van clans in het Somalische sociale leven.(zie administratief dossier) Bovendien zijn volgens de beschikbare informatie Midgan en Gaboye vaak ook pejoratieve termen.(zie administratief dossier) Beschikbare informatie bevestigt dat minderheidsgroepen uit Somalië doorheen de jaren geconfronteerd worden met discriminatie.(zie administratief dossier) Gezien de moeilijke levensomstandigheden voor een lid van een minderheidsclan in een land als Somalië, komt het heel bevreemdend over wanneer iemand, die zijn leven lang onderdrukking en discriminatie onderging, dezelfde negatieve benaming zou gebruiken om naar zichzelf te verwijzen als de personen die o.a. door middel van deze benaming mensen van deze clan discrimineren, zelfs al zouden de discriminaties niet meer plaatsvinden in België. Daarenboven, blijkt uit de beschikbare informatie dat minderheidsclans waar naar verwezen wordt met de termen Boon, Gaboye of Midgan geen tribale organisatie kennen waarbij een afstammingslijn bestaat tot een gemeenschappelijke voorvader, zoals dat bijvoorbeeld bij de Hawiye het geval is.(zie administratief dossier) Uw vergelijking tussen uw clan en die met Hawiye gaat bijgevolg niet op. Gezien bovenstaande tegenstrijdigheden, onjuistheden en het meermaals gebruik van een pejoratieve, beledigende term om uw eigen clan aan te duiden, is het niet geloofwaardig dat u daadwerkelijk tot een minderheidsgroep behoort. Van iemand die werkelijk tot een minderheidsclan behoort, kan men immers verwachten dat hij hier consistent en coherent over kan vertellen en de relevante benamingen gepast kan gebruiken. Deze vaststelling doet evenzeer verder afbraak aan de geloofwaardigheid van uw verklaring als u zou afkomstig zijn uit een Somalische stad waar mensen van een minderheidsclan woonden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen (de vingerafdrukken die werden teruggevonden voor een visumaanvraag voor een Keniaans paspoort, de ongeloofwaardige terugkeer naar Harardheere en uw inconsistente verklaringen over uw beweerde clan) hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Harardheere en daadwerkelijk over de Somalische nationaliteit te beschikken. Wanneer de dossierbehandelaar u tijdens het gehoor op het CGVS wees op de ongeloofwaardigheid van uw nationaliteit, bleef u erbij dat u Somalische bent.(gehoorverslag, p9) U kreeg dan ook de kans om uw verklaringen aan te passen tijdens het gehoor op het CGVS.

De dossierbehandelaar wees u er expliciet op dat de door u beweerde nationaliteit niet geloofd wordt, maar u greep deze kans niet en bleef erbij dat u Harardheere verliet en later terugging.(gehoorverslag, p15)

U legde een Keniaanse vluchtelingkaart, een echtscheidingsakte (dd 3 juni 2016, Mogadishu), een geboorteakte van uw zoon E.Y.Sa. (dd 12/5/2017) en een medisch attest voor (FGM-attest dd 11/10/2016, Dr Kaluanga). Er kan geen waarde gehecht worden aan de door u ingediende Keniaanse vluchtelingenkaart. Uit de informatie waar het CGVS over beschikt blijkt dat ook Somalische Kenianen zich kunnen registreren als vluchteling om zo van bepaalde voordelen (die u zelf ook aanhaalde: gehoorverslag, p5) te kunnen genieten. (zie administratief dossier) Met betrekking tot de echtscheidingsakte merkt het CGVS op dat door de corruptie en de vernieling van de staatsarchieven, Somalische documenten niet in overweging genomen kunnen worden. Bovendien werden de echtscheidingsakte opgesteld toen u al in België was. Uit de geboorteakte van uw zoon blijkt dat uw zoon geboren werd in Libramont (België) en dat hij erkend werd door E.Y.L. als zijnde zijn zoon. Dit wordt niet in twijfel getrokken door het Commissariaat-generaal. Over uw medisch attest stelt het CGVS eveneens dat het niet in twijfel trekt dat u besneden bent. Het al dan niet besneden zijn kan de ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw Somalische nationaliteit niet herstellen, aangezien ook in de buurlanden van Somalië een zeer hoog percentage van de vrouwen van de Somali ethnïe besneden zijn. (zie administratief dossier) Concluderend kan men stellen dat de door u voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van uw Somalische nationaliteit niet kan herstellen.

Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u over de gehele lijn een lage graad van geloofwaardigheid geniet en bovendien blijkt gegeven heeft van frauduleuze intenties.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezzen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor zelfs uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit (gehoorverslag, p9 en 15). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit of eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is om dit te weten om het CGVS de mogelijkheid te geven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Omwille van dezelfde redenen kon u ook de nood aan bescherming voor uw zoon, E.Y.Sa., niet aannemelijk maken. U haalde een vrees aan wanneer u zou terugkeren met uw zoon. Zo verklaarde u dat als u zou teruggaan dat “ze (verwijzend naar Al-Shabaab) u niet zullen laten gaan”. En dat het nog erger is nu een baby heeft. Daarbij verklaarde u dat er niemand voor uw kind zou kunnen zorgen als u zou sterven. (gehoorverslag, p16-17) Hierover dient te worden opgemerkt dat de ingeroepen vrees voor uw zoon ook tegenover Somalië dient te worden beoordeeld. U heeft echter uw Somalische nationaliteit niet aannemelijk gemaakt. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en die van uw zoon en de nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Bovendien stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw zoon een verblijfsrecht heeft via zijn vader met Somalische nationaliteit, E.Y.L. Hij verkreeg het vluchtelingenstatuut (CGVS-nummer 1514293) en erkende Salman als zijnde zijn zoon.(zie administratief dossier) Dit werd door uzelf eveneens bevestigd.(gehoorverslag, p16) De vrees die u inriep ten opzichte van uw zoon heeft verder geen invloed op al het bovengenoemde en kan de geloofwaardigheid over uw Somalische nationaliteit niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.”

1.3. Op 10 september 2018 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 25 juli 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 10/09/2018

Overdracht CGVS: 04/10/2018

Uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw tweede aanvraag om internationale bescherming vond plaats op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 2 april 2019 van 10.37 uur tot 11.55 uur. Tijdens dit onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Loobuyck, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Haruun Muse-clan (<Madhibaan) te behoren. U werd geboren in Mogadishu. U verhuisde samen met uw familie naar Harardheere (provincie Galmudug) toen u twee jaar oud was. U ging samen met uw moeder in 2009 naar uw grootmoeder in Hagardheer, een vluchtelingenkamp in Kenia. U verbleef er een jaar. U werd samen met uw grootmoeder overgebracht naar een ander vluchtelingenkamp in Kenia, Kakuma. Nadat uw grootmoeder daar drie jaar later stierf, ging u naar Nairobi. U werkte er als huishoudhulp bij S.A. gedurende negen maanden. U gaf in deze periode uw vingerafdrukken voor een visaaanvraag voor uw werkgeefster. In maart 2014 keerde u terug naar Harardheere. Op 28 september 2015 had u ruzie met uw toenmalige echtgenoot, B.A.M.. U liep uit het huis. Uw neef A.A. kwam naar u toe. Op dat moment kwamen twee gemaskerde mannen van Al-Shabaab naar jullie toe. Ze beschuldigden jullie van overspel. Ze namen jullie mee en sloten jullie op. Drie dagen later werd u veroordeeld tot steniging. Uw neef werd ook ter dood veroordeeld. Zes dagen voor uw executie, toen u al een maand opgesloten was, kon u ontsnappen toen Al-Shabaab werd aangevallen. U vluchtte naar uw oom in Mogadishu. U reisde verder met het vliegtuig via Oeganda en Dubai. U kwam op 26 april 2016 aan in België en op 29 april 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 11 mei 2017 beviel u van een zoon, E.Y.Sa. (CGVS (...)). U vreest verdere vervolging door Al-Shabaab als u zou terugkeren met uw zoon. Bovendien zou niemand voor hem kunnen zorgen wanneer u iets zou overkomen. Het CGVS nam echter volgende beslissing op 29 augustus 2017: weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte namelijk geen geloof aan uw beweerde Somalische nationaliteit. Ook uw verblijf in Harardheere (Somalië) en Mogadishu (Somalië) en uw behoren tot een minderheidsclan, werden als ongeloofwaardig beschouwd. Tot slot werd de vrees die u aanhaalde aangaande uw in België geboren zoon als niet overtuigend beoordeeld. U tekende tegen deze beslissing van het CGVS geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 10 september 2018 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw tweede aanvraag gaf u aan dat u niets wil veranderen aan de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek. U herhaalde u dat u geboren bent te Mogadishu, uw laatste woonplaats Harardheere (Somalië) was, u de Somalische nationaliteit heeft en uw clan Boon is. Sinds uw vorige verzoek beviel u te Antwerpen (Merksem) op 20 augustus 2018 van een dochter, E.Y.Se. (CGVS (...)). Verder huwde u in België religieus met E.Y.L. (CGVS (...)). Op 18/12/2015 werd hij door het CGVS erkend als vluchteling. Hij is de vader van uw zoon E.Y.Sa. en uw dochter E.Y.Se. en hij erkende ook beide kinderen. U gaf aan dat uw grootste zorg is dat uw dochter besneden zal worden wanneer u zou teruggaan met uw dochter naar Somalië en ze voor niemand veilig zou zijn omdat het daar nog traditie is. Daarnaast wil u uw zoon E.Y.Sa. en uw dochter E.Y.Se. niet achterlaten in België. Uw zoon E.Y.Sa. werd op 12/03/2018 door het CGVS erkend werd als vluchteling.

Op 2 april 2019 werd u gehoord door het CGVS om u tijdens een persoonlijk onderhoud de kans te geven meer uitleg te verschaffen over de door u aangehaalde nieuwe elementen in het kader van uw tweede aanvraag en op 16 april 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard. Ook diende u een aparte aanvraag om internationale bescherming in voor uw in België geboren dochter (zie dossier CGVS (...) E.Y.Se.).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kaart van GAMS op uw naam, een kaart van GAMS op naam van de vader van uw dochter, een kaart van GAMS op naam van uw dochter, een verklaring op eer van GAMS en een medisch attest vrouwelijke genitale verminking op naam van E.Y.Se. (dd. 11/10/2018, Dr. Caluwaerts).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Volgende bemerkingen dienen gemaakt te worden aangaande de door u aangehaalde nieuwe elementen in het kader van uw tweede verzoek.

In het kader van uw huidige aanvraag blijft u immers volharden geboren te zijn te Mogadishu, u vervolgens tot uw achttien jaar in de Somalische provincie Mudug te Harardheere woonde, u vervolgens een tijdje in Kenia woonde om nadien terug te keren naar Somalië naar Harardheere (Somalië) waar u tot september 2015 verbleef. U bleef ook bij uw verklaring de Somalische nationaliteit te hebben, tot de minderheidsclan Boon te behoren en problemen met Al-Shabaab te hebben gekend te Somalië (CGVS dd. 2/4/2019 p.3). Echter, in het kader van uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw Somalische nationaliteit en bijgevolg niet aan uw voorgehouden verblijfplaatsen en de vervolging aldaar. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielpcedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld.

Indien u beweert de Somalische nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Somalië te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming. In casu herhaalt u bij terugkeer naar uw land van herkomst, verdere problemen te hebben met Al-Shabaab en u vreest dat uw dochter E. Y. Se. er besneden zal worden (CGVS dd. 2/4/2019 p. 4-5).

Aangezien u niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en u geen correct zicht biedt op uw werkelijk achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk. U werd er tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 6/7/2017 (eerste verzoek) en dd. 2/4/2019 (tweede verzoek) nochtans uitdrukkelijk op gewezen dat er geen geloof werd gehecht aan uw Somalische nationaliteit (CGVS dd. 6/7/2017 p. 9 en p.15 en CGVS dd. 2/4/2019 p.2, p.3 en p.8). U geconfronteerd met voorgaande, volhardt u een Somali te zijn en van die provincie [Mudug] afkomstig te zijn. Er werd meermaals beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS dd. 6/7/2017 p. 1-2 en CGVS dd. 2/4/2019 p.2, p.3 en p.8).

In verband met uw minderjarige dochter E. Y. Se., die van Somali etnie is en geboren op 20 augustus 2018 te Antwerpen (Merksem) hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar uw land van herkomst aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGVprevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, heb ik, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede verzoek kunnen bovenstaande bemerkingen niet ombuigen. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd het door u neergelegde medische attest betreffende uw dochter in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd. U legt ook drie kaarten en een verklaring op eer van GAMS neer. Deze documenten zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een zoon en een dochter die als vluchteling werden erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Somalische nationaliteit beschikt.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Mevrouw D.A.L. de ouder is van twee minderjarige kinderen die het vluchtelingenstatuut werden toegekend in België.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»”.

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verzoekende partij heeft opnieuw asiel aangevraagd omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet terug kan keren naar Somalië.

Bovendien werd haar dochter, E.Y.Se., als vluchteling erkend:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij bevindt zich thans echter in een onmogelijke situatie. Enerzijds kan zij niet terugkeren omwille van het statuut van haar dochter (die niet mag terugkeren), anderzijds laat ook de wet op gezinshereniging haar geen enkele mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen.

Cf. artikel 10, §1, 7° VW:

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

In casu kwam de dochter van de verzoekende partij niet binnen in het Rijk als niet-begeleide minderjarige, waardoor de wetgeving inzake gezinshereniging haar geen soelaas kan bieden.

II.1.2. Tot voor kort erkende de verwerende partij de moeilijke situatie waarin ouders van een erkende minderjarige vluchteling zich gevonden en kende zij hen tevens het afgeleide vluchtelingenstatuut toe.

Bovendien, verwerende partij heeft steeds een erg duidelijke richtlijn gehanteerd wat betreft de erkenning van ouders wiens kinderen erkend werden als vluchtelingen:

“Praktijk van CGVS: nieuwe asielaanvraag

De afgelopen tijd zijn een twintigtal beslissingen genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarbij een minderjarig kind erkend werd als vluchteling maar de ouder(s) niet. Dat zou volgen uit een enge toepassing door de RvV van de gezinseenheid bij beoordeling van asielaanvragen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) gaf zijn bredere praktijk te kennen op de contactvergadering van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) van 9 september 2014. De ouder(s) kunnen opnieuw asiel aanvragen. Het CGVS zal deze aanvragen in overweging nemen, en zal in de regel ook het vluchtelingenstatuut toekennen aan de ouder(s).”

(<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/beleid-cgvs-als-rvv-een-kinderkent-als-vluchteling-en-de-ouders-niet>)-(stuk 3)

Pas op 12 april 2019 heeft het CGVS haar beleidswijziging gecommuniceerd <https://www.cgvs.be/nl/actueel/vgv-wijziging-beleidcgvs> :

Het CGVS heeft zijn beleid gewijzigd inzake beslissingen in het kader van verzoeken om internationale bescherming die ouders indienen in naam van hun dochter(s) die VGV vre(est)zen.

Deze wijziging ligt in het verlengde van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Als een minderjarig meisje een gegronde vrees voor vervolging koestert op basis van een risico op VGV, wordt het als vluchteling erkend. Als de ouder(s) geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging koester(t)en, wordt hem/hen een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

De erkenning van de vluchtelingenstatus aan het meisje (bevoegdheid van het CGVS) moet los worden gezien van het verblijfsrecht van de ouder. Als de ouder uitgeprocedeerd is omdat hij geen persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging koestert of omdat hij geen risico op ernstige schade loopt, kan hij echter een regularisatieaanvraag indienen op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet (bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ).

Het CGVS heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op de hoogte gebracht van deze beleidswijziging. Uitgeprocedeerde ouders kunnen een machtiging tot verblijf aanvragen in het kader van een aanvraag tot regularisatie van verblijf (artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980). Voor meer uitleg hierover:

Het CGVS geeft expliciet toe dat het een beleidswijziging betreft.

Cliënte kon er op het moment van haar asielaanvraag (10/02/2019) nog steeds rechtmatig op vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou naleven (Patere legem quam ipse fecisti). Haar aanvraag werd bovendien ontvankelijk verklaard, wat er tevens op duidde dat ook de verwerende partij aanvankelijk van oordeel was dat het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij nieuwe elementen bevatte die de kans op de vluchtelingenstatus aanzienlijk groter maakten (of die op subsidiaire bescherming).

Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom...Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti.

II.1.3. Maar er is meer. Verzoekende partij is een alleenstaande moeder van een meisje. Zij diende in haar naam en in naam van haar dochter een asielaanvraag in en maakte tijdens het gehoor herhaaldelijk duidelijk te vrezen voor besnijdenis van haar dochter.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van de dochter van verzoekende partij. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag indiende.

Verwerende partij erkent aldus dat in hoofde van de dochter van verzoekende partij een ernstig risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat in Somalië en erkende haar als vluchteling.

Zij meent echter dat er in casu "specifieke elementen" voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om het dossier van verzoekende partij en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling en de asielaanvraag van verzoekende partij af te wijzen.

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij hoegenaamd niet! Indien verwerende partij de mening is aangedaan dat er bescherming dient te worden geboden aan de dochter van verzoekende partij, dan dient er tevens - conform het beginsel van familiale eenheid - bescherming te worden geboden aan verzoekende partij.

Verzoekende partij is op heden een alleenstaande moeder en de volledige zorg en opvoeding voor haar dochter ligt op haar schouders.

Wat er ook van zij, er wordt niet getwijfeld aan het feit dat de dochter van verzoekende partij een ernstig risico loopt op besneden te worden bij terugkeer. Meer zelfs, de verwerende partij meent dat controle hierop jaarlijks in België nodig is, gezien de besnijdenisproblematiek inherent is aan mensen met de Somalische etnie.

De dochter werd dan ook erkend als vluchteling en kan onmogelijk "terugkeren".

Verzoekende partij is de moeder, ouder en wettelijke vertegenwoordiger van het kind en verantwoordelijk voor de opvang opvoeding en opleiding van het kind.

Het tart werkelijk alles dat verwerende partij meent de asielaanvraag van verzoekende partij en haar dochter apart te kunnen behandelen en aan de ene internationale bescherming te geven en de andere simpelweg aan haar lot over te laten. Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog!!

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen. Zij meent echter dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de familiale eenheid om eveneens bescherming te krijgen in België - quod certe non.

II.1.4. In het verleden vond reeds een gelijkaardige discussie plaats, waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen.

De Raad van State (RvS) vernietigde op 16 december 2014 een beslissing van de RvV omdat deze niet inging op de geuite vrees van de moeder dat zij de besnijdenis van haar dochter als haar eigen lijden beschouwt, temeer zij zelf het slachtoffer geworden was van deze praktijk.

De RvS oordeelde dat het niet correct was van de RvV de vrees van het kind daaromtrent los te koppelen van die van de ouder als die aangaf dat ze dezelfde vrees had, en die bovendien hoofdaanvrager was (RvS arrest nr. 229.574 van 16-12-2014).

Op grond van welke recente rechtspraak van de RvV inzake vrouwenbennijdenis het CGVS thans terugkomt op haar beleid en het principe van gezinseenheid restrictief interpreteert is vooralsnog niet duidelijk. In de motivering van de recente beslissingen wordt immers niet verwezen naar concrete rechtspraak van de RvV.

In minstens twee recente arresten van 15 januari 2019 en 8 oktober 2018 inzake vrouwenbesnijdenis merkte de Raad op dat pragmatisme en soepelheid moeten worden gehanteerd met betrekking tot de toepassing van het principe van gezinseenheid.

- Arrest 15 januari 2019 (RvV nr 215 176 van 15 januari 2019):

In dit arrest bracht een Guinese vader in het kader van een tweede asielaanvraag als nieuwe elementen naar voor het gegeven dat hij intussen partner was geworden van een vrouw die als vluchteling werd erkend op grond van een vrees voor genitale verminking van haar dochter en waarmee hij nadien zelf een dochter en zoon kreeg die erkend werden als vluchteling, respectievelijk omwille van een eigen vrees voor besnijdenis en gezinseenheid.

Het CGVS oordeelde ten eerste dat de vrees van de Guinese vader zonder voorwerp was geworden nu zijn dochter al erkend werd als vluchteling en verwierp ten tweede het principe van familiale eenheid omdat de verwantschap met zijn erkende partner (en kinderen) nog niet bestond in het land van herkomst, onder verwijzing naar artikel 2 sub j) van de Kwalificatierichtlijn.

Tussen het neerleggen van het verzoekschrift en de zitting bij de RvV wordt de Guinese verzoeker bovendien opnieuw vader van een nieuwe dochter, zodat hij in een aanvullende nota als nieuwe element ook een vrees voor besnijdenis in hoofde van deze tweede dochter opwerpt. De Raad waarschuwt het CGVS waarschuwt door zeer uitgebreid stil te staan bij het belang van een correcte toepassing van het principe van familiale eenheid:

« 5.7. Ensuite, le Conseil observe que le désaccord des parties porte notamment sur l'application du principe de l'unité de famille en faveur du requérant.

Ainsi, le Conseil rappelle que l'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées. Ce principe cherche à « [aj]ssurer le maintien de l'unité de la famille du réfugié » et est né d'une recommandation de la Conférence de Plénipotentiaires des Nations Unies sur le Statut des Réfugiés et des Apatrides, instituée par la résolution 429 (V) du 14 décembre 1950, de l'Assemblée générale des Nations Unies (voy. not. CCE, arrêt n° 106.915 du 18 juillet 2013 ; CCE, arrêt 119.990 du 28 février 2014 ; CCE, arrêt n° 145.601 du 19 mai 2015).

Le Conseil rappelle également que ce principe vise notamment les membres de la famille nucléaire du réfugié, telle qu'elle était constituée dans leur pays d'origine et qu'elle perdure dans le pays d'accueil, et les personnes pouvant être assimilées à de tels membres (ibidem). Le Conseil, à l'instar du Haut Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (voy. not. UNHCR, « Questions relatives à la protection de la famille », EC/49/SC/CRP.14, 4 juin 1999, § 4), estime qu'il convient de faire preuve de pragmatisme et de souplesse dans le processus de détermination des personnes pouvant bénéficier de l'application du principe de l'unité de famille. Dans cette perspective, le Conseil juge que lorsque les événements justifiant qu'une personne soit reconnue réfugié se sont produits alors qu'elle se trouvait déjà en Belgique et qu'elle peut dès lors être considérée comme un « réfugié sur place », il convient de tenir compte, lorsque se pose la question de l'application du principe de l'unité de famille, de sa famille nucléaire au moment de la survenance desdits événements (voy. not. CCE, arrêt n° 172.972 du 9 août 2016).

En l'occurrence, dès lors que la première fille du requérant a été reconnue réfugiée afin d'être protégée d'un risque d'excision auquel elle est exposée dans son pays d'origine et que sa mère l'a été, selon la décision attaquée « par unité familiale », elles peuvent être considérées comme réfugiées sur place ; partant, la question qui se pose est celle de savoir si la cellule familiale existait déjà au moment de la naissance de la première fille du requérant, question à laquelle le Conseil n'est pas en mesure de répondre au vu des éléments qui lui sont soumis. »

Aldus komen in deze redenering twee interessante aspecten naar voren. Ten eerste valt op dat de Raad de notie 'familie nucléaire' verkiest boven 'famille à charge' zoals in de beslissing van het CGVS wordt gehanteerd. In navolging van de richtlijnen van UNCHR, herinnert de Raad eraan dat het principe van gezinseenheid pragmatisch en met de nodige soepelheid moet worden toegepast.

Hoewel de Raad eraan herinnert dat de gezinseenheid in theorie reeds in het land van herkomst moest ontstaan zijn, legt ze ten tweede effectief pragmatisme en soepelheid aan de dag door het principe van gezinseenheid te bekijken in het licht van het 'réfugié sur place'-concept. Terecht wijst de RvV erop dat wanneer het zoals in casu gaat om een "réfugié sur place", het referentiemoment om te bepalen of er sprake is van gezinseenheid zich verplaatst naar het moment waarop de feiten die aanleiding gaven

tot de erkenning plaatsvonden. Aldus moet de vraag gesteld worden of de gezinscel reeds bestond op het moment van de geboorte van de dochter in België, quod in casu.

- Arrest 8 oktober 2018 (RVV nr 210 639 van 8 oktober 2018):

De Raad vertrekt opnieuw van het 'réfugié sur place'-concept en verkiest duidelijk de hoedanigheid als "membre de la famille nucléaire" boven het 'ten laste' zijn.

"En l'occurrence, il ressort de la décision attaquée que la fille du requérant peut être considérée comme réfugiée sur place dès lors qu'elle a été reconnue réfugiée en Belgique quelques mois après y être née afin d'être protégée d'un risque d'excision auquel elle est exposée dans son pays d'origine, la Guinée ; partant, la circonstance que la cellule familiale n'existait pas dans le pays d'origine et s'est créée en Belgique est sans incidence sur l'application du principe de l'unité de famille au cas d'espèce.

(...)

4.7. Par ailleurs, le Conseil rappelle que la question de la dépendance d'un demandeur d'asile par rapport à un membre de sa famille reconnu réfugié doit toujours être examinée dans la perspective de la détermination de sa qualité de membre, ou de membre assimilé, de la famille nucléaire du réfugié. Son examen ne peut donc être à ce point rigoriste qu'elle conduit en définitive à éluder la finalité de la démarche qui est de savoir si le demandeur d'asile dispose bien de la qualité précitée (voy. not. CCE, arrêt n° 106 915 du 18 juillet 2013). Cette dépendance peut revêtir différentes formes et ne se limite pas à celle d'une assistance financière»

De Raad is in dit arrest zelfs nog verder gegaan in die zin dat zij letterlijk de materiële afhankelijkheidsvoorwaarde die het CGVS hanteert in vraag durfde te stellen:

"En tout état de cause, le Conseil s'interroge, en l'espèce, sur la pertinence de ce motif de la décision attaquée qui érige en condition sine qua non le fait d'être à charge de la personne reconnue réfugiée pour pouvoir bénéficier du principe de l'unité de famille alors qu'il ressort de l'acte attaqué que la compagne du requérant a elle-même été reconnue réfugiée par la partie défenderesse sans être à charge de sa fille âgée d'un an mais uniquement en raison de l'existence d'un risque d'excision dans le chef de sa fille, soit en vertu d'une situation qui, a priori, ne diffère pas de celle du requérant. »

In casu kan tevens gesteld worden dat de verzoekende partij een "réfugié sur place" is sinds de geboorte van haar dochter.

Er kan moeilijk gesteld worden dat de vrees van haar dochter niet haar vrees is als moeder. Bovendien dreigt de verwerende partij van het statuut van de dochter een lege doos te maken als de verzoekende partij geen afgeleid statuut krijgt. Er kan immers moeilijk van haar verwacht worden dat zij haar dochter in België beschermt als zij hier niet mag zijn.

II.1.5. Er bestaat echter het principe van "familiale eenheid". Dit principe zit onder meer vervat in de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Zo luidt artikel 23 van deze richtlijn onder meer:

Instandhouding van het gezin

1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

Het gezin bestond nog niet voor aankomst in België. Echter, verwerende partij is pas in België bevallen in België van haar dochter. Verwerende partij dient rekening te houden met de familiale eenheid. Verzoekende partij en de moeder van haar kind vormt op heden een gezin en zorgt alleen voor het kind. Het is voor verzoekende partij onbegrijpelijk dat verwerende partij haar weigert internationale bescherming te bieden.

De huidige beslissing verplicht verzoekende partij voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind!

Verzoekende partij ontnemt haar met andere woorden elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen.

Verzoekende partij is een onderdeel van het kerngezin en komt weldegelijk in aanmerking voor bescherming omwille van de familiale eenheid.

Artikel 2, j° van dezelfde richtlijn, luidt als volgt:

j) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds bestond in het land van herkomst, de volgende leden van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, die in verband met het verzoek om internationale bescherming in dezelfde lidstaat aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de persoon die internationale bescherming geniet of diens niet-gehuwde partner met wie hij een duurzame relatie onderhoudt, indien het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat

ongehuwde paren krachtens zijn recht inzake onderdanen van derde landen op een vergelijkbare wijze behandelt als gehuwde paren;

— de minderjarige kinderen van de bij het eerste gedachtestreepje bedoelde paren of de persoon die internationale bescherming geniet, mits zij ongehuwd zijn, ongeacht de vraag of zij naar nationaal recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is;

In de mate dat het principe van de richtlijn 2011/95/EU zich niet in Belgisch recht bevindt, dient te worden opgemerkt dat de omzettingstermijn reeds verstreken is op 21 december 2013. Aldus dient het Belgisch recht conform deze richtlijn te worden geïnterpreteerd en kan de verzoekende partij zich rechtstreeks op de bepalingen ervan beroepen (H.v.J. 4 december 1974, Van Duyn).

Op Europees niveau voorziet de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten moeten waken over de familiale eenheid van vluchtelingen. Bij de herziening van deze richtlijn kwam er een duidelijke uitbreiding van wat "familieleden" zijn, in die zin dat ook de ouders van minderjarige vluchtelingen worden bedoeld.

Artikel 2 van de Kwalificatierichtlijn definieert sedertdien als "gezinsleden" onder meer "de vader, moeder of een andere volwassene die volgens het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat verantwoordelijk is voor de persoon die internationale bescherming geniet, indien deze persoon minderjarig en ongehuwd is".

Artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn consacreert vervolgens het principe van een afgeleid verblijfsrecht op grond van gezinseenheid voor de gezinsleden uit artikel 2 en benadrukt dat de lidstaten dit principe moeten "waarborgen (...) overeenkomstig de nationale procedures".

Er is aldus wel degelijk sprake van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen.

Aangezien de richtlijn verder echter niet specificeert op welk soort afgeleide verblijfstitel de ascendenten recht hebben, is het niet duidelijk of de Europese wetgever ook meteen een afgeleid vluchtelingenstatuut voor ogen had. Op dit punt heeft het Hof van Justitie in een recent arrest van 4 oktober 2018 reeds geoordeeld inzake een prejudiciële vraag dat artikel 23 van richtlijn 2011/95 zich ertoe beperkt de lidstaten te verplichten de gezinsleden recht te geven op bepaalde voordelen die niet per se een uitbreiding van de vluchtelingenstatus betekenen (HvJ arrest nr. C-652/16 Ahmedbekova van 4 oktober 2018). Evenwel benadrukte het Hof van Justitie dat deze verblijfstitel onder meer ook toegang tot werkgelegenheid en onderwijs moet inhouden.

Inderdaad voorziet artikel 23.2 van de richtlijn duidelijk dat er gelijkaardige garanties moeten worden voorzien voor de familieleden van de erkende vluchteling (eigen onderlijning):

23.2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

De garanties die deze ouders moeten krijgen cf. de artikelen 24 tot 35 van de richtlijn zijn aldus dezelfde als die voor erkend vluchtelingen en subsidiair beschermden, waarbij in het bijzonder sprake is van het beschikken over een verblijfstitel en reisdocumenten, toegang tot werk en onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Het Hof van Justitie heeft in het aangehaalde arrest van 4 oktober 2018 in ieder geval geoordeeld dat een dergelijk gunstiger regime in overeenstemming is met artikel 3 van richtlijn 2011/95, zolang deze normen geen afbreuk doen aan de algemene opzet en de doelstellingen van de richtlijn. Het Hof herhaalt dat het in dat opzicht verboden is de vluchtelingenstatus te verlenen aan derdelanders die zich in situaties bevinden die geen enkel logisch verband met internationale bescherming hebben en stelt, in navolging van de conclusie van advocaat-generaal P. Mengozzi, dat "de automatische toekenning, krachtens het nationale recht, van de vluchtelingenstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie de status is verleend krachtens het stelsel van richtlijn 2011/95, a priori niet verstoken is van elk verband met de logica van de internationale bescherming".

Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.

II.1.6. Bovendien dreigt de thans bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter te ondermijnen.

De verzoekende partij dient ofwel terug te keren (wat gelet op het statuut van haar dochter niet kan), ofwel in de illegaliteit te gaan leven.

Aldus zou zij niet in staat zijn om haar dochter de menswaardige opvoeding te geven, die deze op grond van haar vluchtelingenstatus verdient (artikelen 23-35 Kwalificatierichtlijn). De verzoekende partij kan immers niet werken (omwille van de afwezigheid van enig verblijfsstatuut), noch heeft zij toegang tot enige bijstand.

Daarnaast wordt er tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat de dochter van de verzoekende partij zal opgroeien zonder moeder - nochtans moet de richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de richtlijn:

Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Tevens is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waar bovenstaande considerans naar verwijst:

Art. 3. 1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdende met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Ook UNHCR stelt in paragraaf 181-188 van zijn ‘Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status’ het beginsel van eenheid van gezin voorop en oordeelt dat een afgeleide vluchtelingenstatus mogelijk moet zijn voor gezinsleden. Ook de Kwalificatierichtlijn zelf roept de lidstaten op om de instandhouding van het gezin te waarborgen en het belang van het kind in acht te nemen. Volgens het Internationaal Kinderrechtenverdrag moeten de verdragsstaten waarborgen dat een kind niet van zijn ouders gescheiden wordt tegen zijn wil als dit niet noodzakelijk is om het hoger belang te waarborgen.

Ook de verwerende partij is hiertoe gehouden.

Verwerende partij zal misschien voorhouden dat verzoekende partij een gezinshereniging zou kunnen aanvragen met haar dochter die erkent werd al vluchteling, echter niets is minder waar.

Immers, gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekende partij, gezien dat niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige - zoals in casu!

Als de verwerende partij genitale verminking dermate belangrijk vindt dat dit een beschermingsstatuut voor de dochter verantwoordt, dan is het onbegrijpelijk dat zij ditzelfde statuut hierna weer ondermijnt door de moeder niet als “réfugié surplace” te beschouwen.

Nochtans verantwoordt het hoger belang van het kind in casu tevens een statuut voor de moeder.

II.1.6 Verwerende partij schendt aldus manifest de 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, 20 het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen², B.S. 31 december 1980, artikel 23, §2 i° artikel 2, j, van de richtlijn 2011/95/EU en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”.

Voormelde artikelen werden tevens geschonden doordat zij niet conform considerans 18 van de richtlijn 2011/95/EU gelezen werden.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster het artikel “Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet” van Kruispunt M-I en Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen

2.3. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 29 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters vermeende herkomst uit Harardheere in Somalië noch aan haar beweerde Somalische nationaliteit en bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij een geponde vrees voor vervolging heeft in Somalië.

In het kader van onderhavige, tweede verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in haar eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot haar Somalische nationaliteit, herkomst uit Harardheere en de redenen die haar ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten. Het feit dat verzoeksters voorgehouden nationaliteit, herkomst en problemen in het kader van het eerder verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken om internationale bescherming niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoekster louter volhardt in haar verklaringen zoals gedaan in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, brengt ze in het kader van huidig tweede verzoek geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien deze elementen ten tijde van die eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen.

Gezien verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig zijn, maakt zij evenmin de door haar aangehaalde nood aan bescherming ten aanzien van Somalië aannemelijk.

De Raad merkt op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen uitmaken in een procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielaanvraag op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker om internationale bescherming eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont echter haar werkelijke land van herkomst en nationaliteit niet aan.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet naar Somalië kan terugkeren uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter E.Y.Se. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter E.Y.Se., en de hoedanigheid van vluchteling van E.Y.Se. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat hij *“rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, [heeft] besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet. Uit het door verzoekster geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter E.Y.Se. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met haar familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster verzaakte overigens aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen terwijl enkel kan blijken dat verzoekster niet uit Somalië komt. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Integendeel blijkt uit het administratief dossier voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1). Aldus is verzoekster als moeder de voornaamste persoon in het leven van haar dochter inzake de beslissing tot haar besnijdenis. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet meewerkt en bewust informatie achterhoudt, terwijl niet de Belgische staat maar verzoekster controle heeft over de vrouwelijke genitale verminking van haar dochter.

Indien het hoger belang van het kind niet ter discussie staat (overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU) dan dient verzoekster *in concreto* aannemelijk te maken dat dit evenzeer haar bezorgdheid is door minstens haar aan haar medewerkingsplicht te voldoen. De oprechtheid van verzoeksters bewering haar dochter te willen beschermen tegen besnijdenis kan echter niet blijken uit verzoeksters handelwijze nu ze de noodzaak en de aard van bescherming en de wijze waarop dit kan gebeuren in haar werkelijke land van herkomst verbergt en verzwijgt.

De Raad meent dan ook dat de door verzoekster neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het door verzoekster neergelegde medisch attest in hoofde van haar dochter bewijst slechts dat haar dochter niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing niet wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters nationaliteit en herkomst en de hieruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming. Hetzelfde dient gezegd te worden betreffende de door verzoekster neergelegde lidkaarten van GAMS van haarzelf, haar dochter en de vader van haar dochter en de verklaring op eer bij GAMS in hoofde van verzoekster.

De Raad merkt verder nog op dat verzoekster gedurende de procedure geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade poneerde omwille van haar familieband met haar zoon E.Y.Sa., die in België erkend werd als vluchteling. Verder herhaalt de Raad bovendien andermaal dat, waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De bestreden beslissing op zich houdt geen schending in van het recht op een gezins- of familieleven. De bestreden beslissing maak immers geen inmenging in verzoeksters gezinsleven uit, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verder blijkt uit de door verzoekster toegevoegde informatie dat verzoekster de mogelijkheid heeft om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Vermits de Belgische wet voorziet in een procedure om verzoekster een verblijfsrecht toe te kennen dat tijdelijk en verlengbaar is, kan de Raad op wettige wijze oordelen dat verzoekster geen recht heeft op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, enkel als gezinslid van haar twee minderjarige kinderen met de vluchtelingenstatus, dat verzoekster overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel kan bekomen en dat zij aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kinderen in België zijn geboren en er steeds hebben verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen. *In casu* werd geen beslissing genomen over de kinderen, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Waar verzoeksters advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud nog opmerkte dat verzoekster medische zorgen nodig heeft omwille van haar besnijdenis die zij niet zal krijgen bij een terugkeer naar Somalië, wijst de Raad er andermaal op dat verzoeksters Somalische nationaliteit en herkomst niet aannemelijk worden geacht, zodat verzoekster niet aantoonde dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade ten aanzien van Somalië.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar haar asielrelaas evenmin volstaan. Zij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoeksters asielrelaas blijkt dat zij haar nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor haar aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoekster maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP